

Laodicea

Niet zomaar AMEN !

Openbaring 3 :14: En schrijf aan de engel der gemeente te Laodicea:

Dit zegt de Amen, de getrouwe en waarachtige getuige, het begin der schepping Gods:

Laodicea ligt ongeveer 65 km ten zuidoosten van Philadelphia. De belangrijkste industrie was de verwerking van wol. Ongeveer 3 eeuwen oud in de tijd van Johannes kreeg de stad zijn naam van Laodice, de vrouw van de stichter van de stad: Antiochus II. Dit was een rijke en invloedrijke stad, totdat de moslims het in de middeleeuwen verwoestten. Dus de mensen die daar woonden, inclusief de gelovigen, leidden een redelijk goed leven met alle attributen van een rijke stad, vol met het beste dat het leven in die tijd te bieden had. Dat feit had waarschijnlijk veel te maken met wat God over de gemeente zegt.

Zoals gebruikelijk opent de brief met het goddelijke wezen (God), die ons Zijn karakteristieken geeft maar niet Zijn naam. In dit geval past de beschrijving echter het beste (maar niet helemaal) bij standaardattributen die aan Yeshua zijn toegekend.

De woorden zijn:

"Hier is de boodschap van de Amen, de getrouwe en ware getuige, de Heerser over Gods schepping:" (Openb.3:14 CJB).

Laten we deze beschrijving ontleden.

"Amen" is de manier waarmee christenen altijd gebeden eindigen. Het is een christelijk gebruik en geen Bijbelse formule om het gebed te beëindigen. Dus voor een doorsnee christen is "amen" een soort religieus klinkend woord dat "het einde" betekent.

Het Hebreeuws (en dus Bijbelse betekenis) bedoelt daarmee echter meer "waarheid" of

"trouw" te benadrukken. Het wordt meestal gebruikt als een verklaring van bevestiging door degenen die een gebed horen of een gebed zeggen. God de Vader (of de Godheid in het algemeen) werd op sommige plaatsen in het Oude Testament, zoals in Jesaja, de Amen genoemd.

CJB Jesaja 65:16 "Zo zal iemand op aarde die zichzelf zegent, zichzelf zegenen bij de God van de waarheid, en iemand op aarde die een eed zweert, zal zweren bij de God van de waarheid; want problemen uit het verleden zullen worden vergeten, verborgen voor mijn ogen". (Jes. 65:16 CJB)

Beide keren spreekt dit vers over de God van de waarheid. Het Hebreeuwse woord dat als waarheid wordt vertaald is "amen". Dus in het Oude Testament verwijst "Amen" naar de Vader of de Godheid. Vervolgens noemt de beschrijving het wezen "de getrouwe en ware getuige". Christus wordt Gods getuige genoemd en God de Vader wordt niet als een getuige aangeduid. Vanwege dat feit is Yeshua getuige van de natuur, de wil en de geboden van God de Vader. Hij brengt dat getuigenis dan naar het Joodse volk, wiens taak het is om het naar de wereld in het algemeen te brengen.

Dan komt het laatste deel van de beschrijving: "Heerser van Gods schepping". Je vindt deze interpretatie in sommige Bijbelversies, maar in meer vertalingen vind je "Begin van de schepping van God".

Dus de ene vertaling heeft het over dit goddelijke wezen dat over Gods koninkrijk regeert, en de andere vertaling heeft het over Hem als het eerste dat God schiep. Waarom het verschil? Het Griekse woord dat

wordt vertaald naar ofwel Heerser of begin is 'arche' en het heeft een vrij breed scala aan betekenissen. Het lijkt er echter op dat we hier te maken hebben met een uitdrukking die 'de eerste om te leiden' betekent: de leider, de chef, de heerser. Hoewel ik denk dat het dit betekent en het beste bij de context past, is het hoe dan ook een beschrijving die het beste bij God de Zoon past. Dus terwijl de nadruk van de driedelige beschrijving op Yeshua wijst, zien we er ook elementen van de Vader (de Amen) in. En we hebben gemerkt dat dit bij vrijwel elke brief het geval is; dat wil zeggen, we hebben een mengsel van kenmerken die gewoonlijk aan de Vader worden toegewezen, met kenmerken die gewoonlijk aan de Zoon worden toegewezen. Maar we krijgen nooit een naam.

Verzen 15 en 16 zijn twee van de bekendste verzen in het Nieuwe Testament. Ze luiden:

"Ik weet wat jij doet: jij bent niet koud of heet. Hoe wou Ik dat jij het een of het ander was! Dus, omdat jij lauw bent, noch koud noch heet, zal ik je uit mijn mond kotsen!" (Openb. 3:15-16 CJB)

Wat voor ons een hulp of een belemmering kan zijn om te begrijpen wat een Bijbelse schrijver probeert over te brengen, is het feit dat de oude auteurs altijd dachten in de context van het leven, de cultuur en de omstandigheden in hun tijd. Dus de beeldspraak en voorbeelden die ze konden gebruiken waren altijd gebaseerd op alledaagse dingen die mensen uit hun tijd tegenkwamen en dus konden ze zich er gemakkelijk mee identificeren. Als de Bijbel bijvoorbeeld in onze tijd werd geschreven, zouden er waarschijnlijk veel metaforen en voorbeelden zijn met files, iPhones, islamitisch terrorisme, computers, televisie, sociale media, enz. Omdat dat de wereld is die we allemaal herkennen. Wat vandaag NIET zou worden gebruikt, zijn agrarische termen, of geiten hoeden, of ezel rijden, of de tewerkstelling van slaven en onderhorigen, want dat is zo ver weg en ongewoon voor iedereen, op een enkeling na. Deze metaforen en analogieën kunnen ons helpen als we de cultuur van Bijbelse tijden kennen, en in het andere geval kan het ons belemmeren. Daarom is het zo belangrijk dat we alle mogelijke middelen gebruiken om de joodse cultuur en de samenleving van het Midden-Oosten te begrijpen in het Bijbelse tijdperk dat we momenteel bestuderen. Deze uitspraak in de verzen 15 en 16 is daar een uitstekend voorbeeld van. Ik zal het voor u concretiseren zodat u het kunt zien.

God zegt dat, hoewel "heet" het beste is, "koud" in feite het op één na beste is, omdat "lauw" als het slechtst wordt beschouwd. En lauw is zo onaanvaardbaar voor God dat het vol walging uit Zijn mond komt. Als warm, koud en lauw metaforisch worden gebruikt als maatstaf voor het geloof van de Laodiceërs, wat is dan het mentale beeld dat God schetst dat het geweten zal opfrissen en een stevige verbinding zal vormen met de alledaagse ervaring van de Laodiceaanse bevolking? In onze tijd zou je denken dat als warm het beste is, koud het ergst is en lauw er tussenin zit. En in sommige opzichten zou dat de voorkeur verdienen, maar God zegt dat het midden-gebied het ergste is. Laodicea had plaatselijk niet genoeg water om hun groeiende en levendige stad daarvan te voorzien, dus bouwden ze een aquaduct om het van enige afstand te kunnen aanvoeren. Koud water is eigenlijk heel lekker om te drinken. En heet water door buizen leiden, vooral als er thee in zit, is ook erg lekker om te drinken. Maar wat dacht je van lauw water? Water dat noch koud noch warm is? Lauw water is op zich niet lekker om te drinken, noch is thee erg smaakvol als het alleen maar lauw is. Water dat arriveerde door middel van een bovengronds aquaduct verloor zijn natuurlijke koelte van de bron waar het vandaan kwam, maar het werd ook nooit voldoende opgewarmd om heet te zijn en dus nuttig voor thee of een ander drankje dat het beste heet werd gebruikt. Het aquaductwater in Laodicea kwam meestal nogal onsmakelijk aan, grotendeels onbruikbaar in de huidige staat: het was lauw en de mensen zullen hebben geprobeerd om te voorkomen ervan te drinken zoals het was. Dus is lauwwarm volgens God alleen maar waard om op de grond uit te spugen. De mensen van Laodicea konden dit gemakkelijk begrijpen. Dus waar God het over heeft, is dat de gelovigen van Laodicea onsmakelijk zijn en daarom onbruikbaar voor God. God kan een geestelijk koude persoon gebruiken en Hij kan een geestelijk hete persoon gebruiken; maar hij kan een geestelijk lauw persoon niet gebruiken. De lauwen zijn alleen geschikt om door de Heer overboord te worden gegooid. Ik vind het fascinerend hoe snel sommige herders en christelijke geleerden na het spreken over deze passage de eens-bewaard-altijd-bewaard doctrine gaan verdedigen en verklaren dat God die de lauwe gelovigen uit zijn mond spuwt, natuurlijk niet kan betekenen dat de lauwen van de Laodicea gemeente hun redding verliezen. Tot hiertoe zijn de waarschuwingen voor wat er gebeurt met de niet-berouwvolle gelovigen van de 7 gemeenten in Azië:

- 1) ze mogen niet eten van de Boom des Levens die het eeuwige leven geeft;

- 2) ze zullen niet de kroon ontvangen die hun entree in Gods Koninkrijk mogelijk maakt;
- 3) God zal oorlog tegen hen voeren met het zwaard van Zijn mond (dat wil zeggen dat ze niet langer in vrede met God zullen verkeren);
- 4) ze zullen allemaal ontvangen wat ze met hun daden verdiend hebben (in plaats van dat ze hun verkeerde daden bedekt krijgen met het offer van Christus);
- 5) zij zullen worden uitgewist uit het Boek des Levens, dat een lijst bevat van allen die het eeuwige leven met God hebben gekregen;
- 6) zij zullen geen nieuwe naam krijgen, noch zullen zij de naam van God of de nieuwe naam van de stad Jeruzalem dragen (dat wil zeggen: hun identiteit met God en Zijn koninkrijk zal worden verwijderd);
- 7) nu zal God hen uit Zijn mond spuwen, berispen, en weigeren om met hen te communiceren. Met andere woorden: alle identificeerbare kenmerken en voordelen van verlossing zijn door God uitgewist en weggenomen. Maar op de een of andere manier zou dit niet het verlies van verlossing beschrijven. Dit zijn mensen die het redelijk denken tarten en waar het Woord van God duidelijk voor waarschuwt. Wat heeft er dan voor gezorgd dat de gelovigen in Laodicea zo lauw zijn geworden, dat ze het risico lopen dat hun verlossingsgeschiedenis wordt teruggedraaid? Het is hun persoonlijke materiële rijkdom die hen zelfgenoegzaam en totaal ongevoelig heeft gemaakt voor hun werkelijke geestelijke toestand. Vers 17 zegt dat de gelovigen in Laodicea blijven zeggen: "Ik ben rijk!" Zoals ik al eerder zei, was Laodicea een stad die bekend stond om haar burgers die het over het algemeen goed deden. De gelovigen daar dachten waarschijnlijk, zoals veel hedendaagse Westerse Christenen, dat onze rijkdom een maatstaf is voor Gods gunst voor ons. In feite is de absoluut ketterse Welvaart-doctrine die door veel TV-evangelisten en megakerk-predikers wordt voorgestaan (omdat het zo egoïstisch is), slechts een eigentijdse manier om de spirituele toestand van de gelovigen van Laodicea, zoals die hier in Openbaring 3 wordt aangetroffen, te herbevestigen.

Met de verklaring "**Ik ben rijk**" verwijst Johannes ongetwijfeld naar Hosea 12. Zoals we in eerdere lessen hebben besproken, moeten we om echt te begrijpen wat een Bijbelse schrijver bedoelt wanneer ze een gedeelte van de Bijbel citeren of er naar verwijzen, niet focussen op het korte citaat of de toespeling, maar eerder op de grotere context eromheen. Laten we dus naar Hosea 12 gaan en het onderzoeken.

LEES HOSEA 12:1 - 11

Let op de context van de "ik ben rijk" verklaring in Hosea. De mensen van het noordelijke en zuidelijke koninkrijk (Juda en Efraïm) waren niet alleen verdeeld, maar waren ook ver afgedwaald en zaten in het hondenhok van God. Efraïm jaagt achter de wind aan en denkt dat ze die gevangen hebben omdat ze dat verklaren: "Ik ben zo rijk geworden! Ik heb een fortuin verworven! En in al mijn winsten zal niemand iets verkeerd of zondigs zien". Zij geloven dus niet alleen ten volle dat hun positie bij God onberispelijk is, maar zij denken ook dat deze goede positie door hun rijkdom aangetoond wordt. Maar God zegt dat je binnenkort weer in tenten zult leven. Dat wil zeggen, God gaat hun verlossingsgeschiedenis omdraaien en hen terugwerpen in een eindeloos zwerven door de woestijn van zonde en verlatenheid. Meer nog, God zegt dat Hij door middel van profeten tot Juda en Efraïm sprak om hen voor hun destructieve weg te waarschuwen, zelfs door de profeten visioenen te laten zien hoe het allemaal zou zijn als ze zich niet zouden bekeren en zich van hun zonden zouden afkeren. En zo zien we in Openbaring hetzelfde patroon. Johannes, als profeet, krijgt een visioen van God als een waarschuwing voor Laodicea. God zegt dat Hij de gelovigen van Laodicea uit zijn mond zal spuwen, hen zal berispen en hen niet zal toestaan aan Zijn troon deel te hebben (een belangrijke belofte aan alle gelovigen) als zij zich niet bekeren en zich van deze zonden afwenden.

Vergeet niet: Efraïm staat voor wat tegenwoordig de 10 verloren stammen worden genoemd. De Joden van Johannes' tijd waren zich hier terdege van bewust, omdat het ingebed was in de geschiedenis en cultuur van Israël. De waarschuwing waar Johannes in Hosea 12 op zinspeelt, was dus heel levendig voor de Joodse gelovigen van Laodicea.

Torah class

Tom Bradford